

Jeg gik nemlig ud fra, at en saadan Bane ikke kunde gennemføres, idet jeg mente, den vilde tilsidesætte et berettiget Krav fra Købstaden Faaborgs Side. Det gaar jo ikke an ved den Slags Foretagender at se Spørgsmaalene fra et ensidigt Synspunkt, og det pleje vi heller ikke at gøre her, Rigsdagen plejer ikke at gennemføre Rovbaner. Jeg kan derfor kun udtale min Tilfredshed med, at Forslaget er blevet ændret i Overensstemmelse med de Ønsker, som jeg den Gang tillod mig at fremsætte. For den paagældende Egn tror jeg, at Banen vil være af ikke ringe Betydning, og jeg kan saaledes kun paa det bedste anbefale Forslaget i den Skikkelse, hvori det efter Udvalgets Ændringsforslag vil komme til at foreligge.

Ministeren for offentlige Arbejder (C. Hage): Ved dette Lovforslags første Behandling udtalte jeg, at jeg selvfølgelig meget maa paaskønne, at de Krav, som det stiller til Statskassen, ere væsentlig mindre vidtgaaende, end Tilfældet har været ved de i de senere Aar foretagne private Jernbaneanlæg. Imidlertid er det alligevel ikke et helt betydningsløst Tilskud, som kræves af Statskassen. Efter de seneste Undersøgelser, der ere foretagne, maa jeg antage, at Ekspropriationskostningerne ved Gennemførelsen af Lovforslaget, som det vil blive efter Vedtagelsen af Udvalgets Ændringsforslag, ville komme til at andrage noget som mellem 600,000 og 700,000 Kr. Denne Undersøgelse har naturligvis kun kunnet være rent foreløbig, den støtter sig til, hvad Anlæg af andre lignende Jernbaner i Fyn have kostet i Ekspropriationsudgifter. Naar nu Staten skal betale Halvdelen heraf, bliver det altsaa noget som mellem tre og halvfjerde Hundrede Tusind Kr. Dette er ikke en helt ubetydelig Sum, men alligevel anerkender jeg, at da det dog er meget mindre, end der ellers som Regel kræves ved lignende Forslag, er der Grund til at se med noget andre Øjne paa dette end paa en Række andre Forslag om private Jernbaneanlæg, der i de sidste Par Rigsdagssamlinger ere fremkomne, men som foreløbig ere blevne henlagte. Thi det har været Regeringens Standpunkt, at Spørgsmaalet om Anlæg af ny private Jernbanelinier med Statstilskud skulde hvile, indtil den nugældende Lov af 8. Maj 1894 er udløben, hvilket vil ske næste Aar, 1904. I Betragtning af dette Lovforslags særlige Karakter skal jeg imidlertid ikke være nogen Hindring for

dets Gennemførelse, for saa vidt det kan vinde Tilslutning i begge Rigsdagens Ting. Jeg forbeholder mig dog at lade Lovforslagets Affattelse nøjere gennemgaa inden 3die Behandling, idet jeg ikke er ganske sikker paa, at det indeholder alle fornødne Bestemmelser. Blandt andet skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at det ved alle senere Koncessionslove har været Reglen, at der indføres en Tidsfrist, efter hvis Udløb Regeringen ikke længere har Bemyndigelse til at meddele Koncession. Dette er noget, som er anset for ønskeligt. Vi have haft Eksempel paa tidligere, at Koncessionslove, som ere blevne givne uden at indeholde en saadan Tidsbegrænsning, efter Aaringers Forløb ere blevne benyttede paa en Maade, som ikke har været stemmende med de Forudsætninger, under hvilke Loven i sin Tid blev given. Men, som sagt, den Slags mindre Ændringer vil jeg kunne stille Forslag om inden 3die Behandling.

Det ærede Medlem for 6te Kreds (Pagh) henstillede til mig at tage velvilligt Hensyn til de Ønsker, som eventuelt maatte fremkomme fra Faaborg Kommune med Hensyn til Anlæg eller Beliggenhed af Jernbanestationen der. Jeg skal derom sige, at Planen i dens Helhed og i dens Enkeltheder, for overhovedet at kunne bringes til Udførelse, kræver Sanktion fra Ministeriet for offentlige Arbejder. Men min Erfaring gaar i den Retning, at det er ikke let at forene alle mulige Ønsker og gøre alle mulige Anskuelser tilpas. Hvis det ikke skulde kunne lykkes mig at gøre Faaborg Kommune helt tilpas, vil det ikke skyldes Mangel paa god Villie fra min Side, men den Omstændighed, at det muligvis ikke vil være gørligt at forene denne Bys Ønsker med andre Ønsker, som kunne være lige saa berettigede. Det er en Selvfølge, at de forskellige Forhold maa vejes mod hinanden, og at Hensyn til den ene Side ikke bør dominere for stærkt paa andre Hensyns Bekostning. Men en Garanti for, at det vil være muligt at opfylde alle Ønsker, ser jeg mig ikke i Stand til at afgive.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslaget til § 1 af Udvalget (se Tillæg B. Sp. 1150) vedtoges uden Afstemning.